

De volledigheid

Een oude man van ver in de tachtig, die voelt dat hij niet zo heel lang meer zal leven, besluit er nog één keer op uit te trekken. Hij neemt zijn wandelstok, die hem kan steunen ook op moeilijk terrein, en verlaat zijn huis. Hij loopt door de straten van zijn stad, die hij inmiddels zo goed kent en die zo vertrouwd aanvoelt. Dan passeert hij de grens van de stad en loopt door uitgestrekte velden, waar hij slechts af en toe nog een mens tegen komt. Hij komt bij een brug over een brede rivier en steekt deze over. Daar begint het bos. Even moet hij wennen aan de andere kleuren, de stilte en de geluiden van het bos. Een zachte wind ruist in de kruinen van de bomen. Het bos ruikt vochtig van de ochtenddauw.

De zon breekt door de bladeren van de bomen heen. Bij een vennetje gaat hij zitten op een steen en laat zich door de zon verwarmen. Dan mijmert hij langzaam weg.

De beelden van zijn leven trekken aan hem voorbij. Eerst ziet hij zijn ouders, en een gevoel van liefde vult zijn hart. Naast zijn vader ziet hij iemand staan die hij eerst niet herkent. Het is zijn vaders jongste broer, die jong overleed en waarmee vader altijd innig verbonden is gebleven. Achter zijn ouders ziet hij zijn grootouders.

Ook zijn broers en zusters zijn er en hij krijgt een gevoel van thuiskomen.

Zo kijkt hij verder en ziet vele mensen langskomen. Hij ziet zijn vrouw, zijn kinderen en kleinkinderen. Een speciale plaats is er voor zijn vroeg overleden tweede kind. En ook is daar zijn eerste verloofde, de vrouw van wie hij zoveel hield, maar waar hij niet mee kon trouwen. Hij is blij ook haar te zien.

Dan komen de vrienden. Soms bleven ze langer, soms korter, en dan gingen ze weer. In deze lijn van mensen om hem heen voelt hij zich vervuld en zijn hart wordt warm als hij aan hen allen denkt.

Ook ziet hij echter andere mensen. Mensen die hem kwaad hebben gedaan en hem of zijn familieleden schade hebben berokkend. Ook zij nemen hun plaats in in de rij. Op een vreemde manier is ook hun lot aan hem verbonden. En hoewel hij verbaasd is over zichzelf, geeft hij ook hen een plaats in zijn hart.

Zo overziet hij zijn leven. Allen die er waren, die iets brachten en die iets kregen, die iets gaven en iets namen, en die vervolgens weer gingen. Zijn ouders en zijn grootouders, waar het leven vandaan kwam, en zijn kinderen en kleinkinderen, aan wie hij het leven doorgeeft. Ieder die kwam en gaf, nam en ging.

Ieder op de juiste wijze, ieder op de juiste plaats. Zo neemt hij zijn leven, precies zoals het is. Hij neemt het, voor de volle prijs die het hem gekost heeft en die het anderen kostte. Hij neemt het met alles wat hij kreeg en wat hij gaf. In vervulde dankbaarheid. Van binnen maakt hij een diepe buiging.

Dan keert hij langzaam terug. Hij hoort de wind door de bomen ruisen en voelt de zon op zijn huid. Langzaam staat hij op. Met de nooit aflatende steun van zijn wandelstok, begint hij aan de weg naar huis. En als hij in de verte zijn oude vertrouwde huis ziet, vervult een glimlach zijn hart en gezicht.